

Атаката на Одринъ бѣ рѣшена. Смъртта се готвѣше за нови жъртви, може би по-вече отъ колкото желаше. Лицата на всички бѣха загрижени. Нѣкои пишеха на бързо писма до своигѣ — може би послѣдни! . . .

Топлиятъ мартенски день се изтърколи тихо, незабѣлѣзано. Когато послѣднитѣ слънчави лъчи се скриха, по позициитѣ настѣпи гробна тишина . . .

25.

А т а к а т а .

Наближаваше полунощъ. Луната за щастие не грѣеше. По цѣлата бойна линия царуваше мълчание. Чуваше се само тупкането на собственитѣ ни сърдца. Тѣ удряха така силно, така силно—чакъ до болка.

Изведнажъ единъ дивъ, ужасенъ ревъ разтърси ноцната тишина. Крепостнитѣ орѣдия зареваха и засипаха огънь и желѣзо къмъ града. Въ тъмнината свѣткаха прѣскащитѣ се гранати, които падаха като огненъ дѣждъ надъ крѣпостта и покосяваха съ хиляди човѣшки души.

Това бѣше единъ ужасенъ вулканъ, който бѣлваше непрѣкъснато огънь и желѣзо.

Само на изтокъ отъ Одринъ, отъ дѣто щѣше да се нанесе рѣшителния удъръ, царуваше гробна тишина.

Полунощъ прѣваляше. Изведнажъ една огромна маса хора трепна и тихо, тихо съ притаено дишане задебна къмъ турскитѣ окопи.

Тихо! . . . Тѣй както ловецѣтъ дебне своята жъртва, така и тѣ пълзяха къмъ окопитѣ, дѣто турцитѣ спокойно спѣха. Черната маса отъ хора вървѣше бавно, спираше се, лѣгаше на земята и послѣ пакъ бавно, бавно се провличаше къмъ окопитѣ.

Ето първитѣ окопи се показаха . . . тѣ сѣ близко, близко . . .

Едно страшно „Ура“ се изтръгна отъ всички гърла и като левове се нахвърлиха въ окопитѣ. Турцитѣ изплашени съ дивъ